

Historie Hauswaldské kaple

Tradice Hauswaldské kaple, vystavěné nad Vchynicko - Tetovským kanálem poblíž Srní, vznikla na základě mnoha legend a pověstí o zázracích, vztahujících se k tomuto lesnímu zákoutí pod Kostelním vrchem. Les se nazýval Hauswaldem, protože ho využívali srnští sedláci k těžbě dřeva a chudší selky zde vyžívaly trávu.

Obec Srní (Rehberg) byla založena v roce 1726 a kostel Nejsvětější Trojice byl postaven v roce 1805. Plavební kanál byl vystavěn v letech 1799-1801. V této době, v roce 1820 byla postavena i malá kaplička na Hauswaldu z důvodu zjevení a zázraků a byla zasvěcena Panně Marii Lurdské. Tomuto místu se říkalo Šumavské Lurdy a krásně jej popsal v povídce Červené srdce Karel Klostermann.

Malá kaple brzy nestačila a obec Srní se v roce 1860 rozhodla, že postaví větší. Tato kaple však byla postavená neodborně a po sedmi letech hrozilo její zřícení. Kaple byla uzavřena, ale poutníci přicházeli i nadále. Svíce, růžence, svaté obrázky, voskové figurky a různé devocionálie se kladly do staré i nové svatyně, kladly se i k prameni opředěného legendami o jeho zázračných účincích. V roce 1901 za pomoci sbírek se začala stavět třetí kaple, která byla 8. srpna roku 1902 vysvěcena vikářem Dp. Hirschrödem. Za týden se slavila pouť u nové svatyně. Na oltáři byl vzácný dar, socha Panny Marie Lurdské, patronky zázraků a uzdravení, patronky lidí s postižením, kteří v ní vkládali naději na svá uzdravení.

V době před 2. světovou válkou přicházeli poutníci z celé Šumavy a někteří dokonce až z Tyrolska. V době války nebyl na poutě čas a po roce 1945 byli obyvatelé německé národnosti ze Srní vysídleni. Konec poutí u Hauswaldské

kaple přineslo zřízení vojenského a hraničního prostoru za plavebním kanálem, dál se nesmělo.

Dne 14. září 1958 byla kaple příslušníky ČSLA podminována a odstřelena. Tímto brutálním aktem téměř na půl století zanikla tradice a věhlas tohoto šumavského poutního místa.

Navrátit život a věhlas poutnímu místu se podařilo díky iniciativě Občanského sdružení Karel Klostermann - spisovatel Šumavy. Ve spolupráci se Správou Národního parku Šumava v roce 2005 společně obnovili prostor Hauswaldské kaple pro návštěvníky Šumavy. Byly restaurovány základy kaple z roku 1902, vyznačeny základy kaple z roku 1860 a na cestě si lze domyslet, kde asi stávala první kaple. Pramen oné zázračné vody je uchován v malé jeskyňce poblíž bývalého prameniště a na místo, kam přicházeli lidé, je voda přivezena v dřevěných korytech na 60 valounech představující roztažený růženec. Ukončení tohoto růžence je krédo, které představují dlaně, do kterých vtéká ona zázračná voda.

Význačné osobnosti, které se podílely na vzniku toho díla, jsou sklářka Vladěna Tesařová, známá svou skleněnou křížovou cestou a skleněným oltářem z Dobré Vody u Hartmanic a dnes již světoznámý klatovský sochař Václav Fiala. Projekt vytvořil Ing. arch. Karel Janda ze Sušice. Slavnostně znovuvysvěceno bylo toto poutní místo po téměř padesáti letech 12. srpna roku 2006.

Celý prostor dýchá energií a naplňuje návštěvníky klidem a vírou v zázrak uzdravení. Pokud se zázrak uzdravení okamžitě nedostaví, je přesto krásný pohled na šumavskou přírodu, vonící les. Za Hauswaldskou kaplí je proznačena zážitková trasa okolo Kostelního vrchu s vybranými citáty od Karla Klostermanna.

K Hauswaldské kapli je možné se dostat i na invalidním vozíku, cesta od kanálu je koncipovaná jako bezbariérová.

Pro příchozí návštěvníky jsou parkoviště na Starém Srní nebo na Mechově.

Akce pro veřejnost

Otevírání studánky – květen (podle počasí)

Srnská pouť – polovina srpna

Zavírání studánky – listopad (podle počasí)

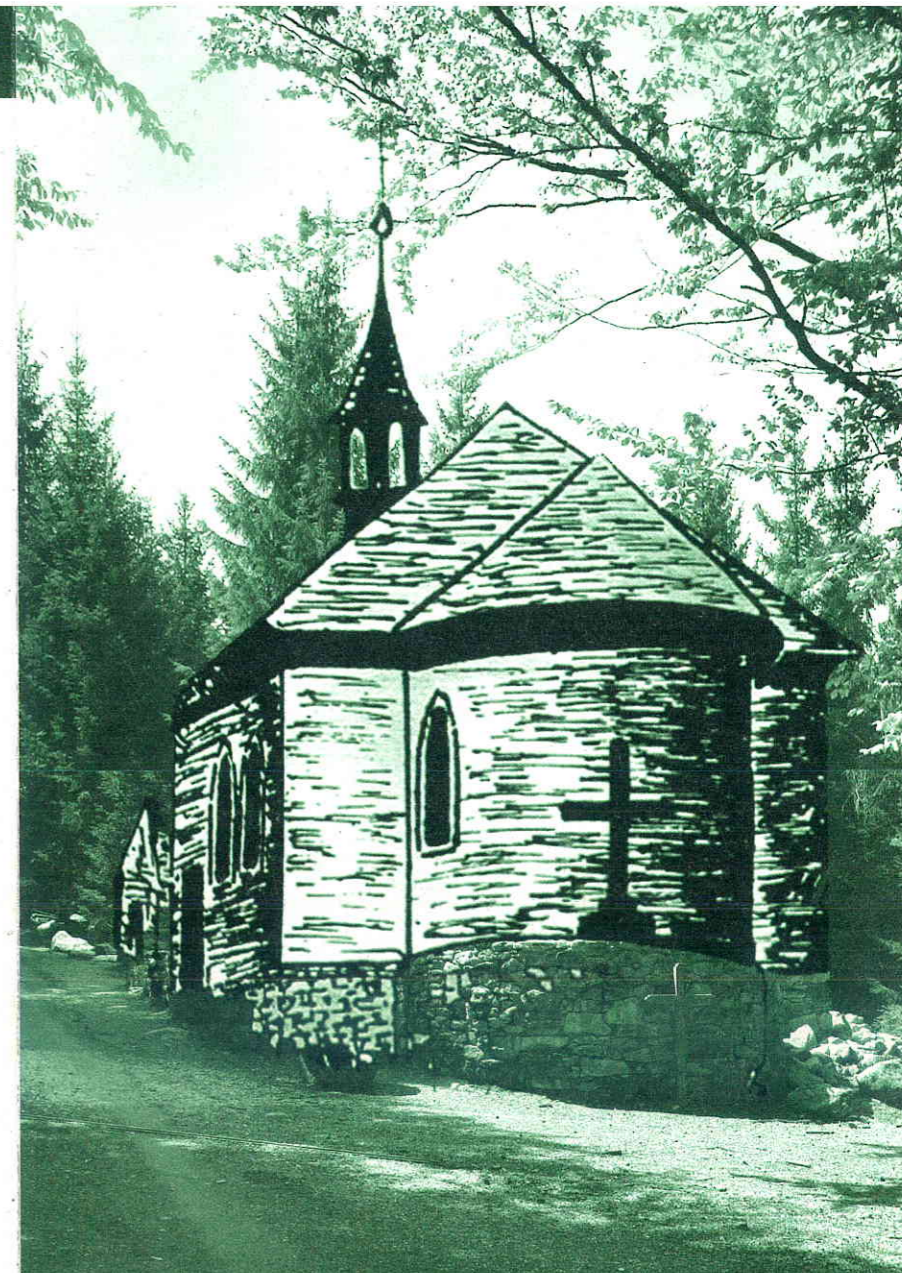
Předčítání z děl K. Klostermanna – celoročně (sledujte programy pro veřejnost)

Vydala Správa NP a CHKO Šumava Vimperk v roce 2007.

Text: Václav Sklenář a Vladimír Silovský. Foto: archiv Václava Sklenáře, Jiří Kadoch.

Perokresba: Jan Chudý.

Tisk: Tiskárna FOP Černá v Pošumaví.

Hauswaldská kaple

Kultura a historie

krok s přírodou

Lesem Kostelního vrchu

Vydejme se společně na procházku čarovným lesem Kostelního vrchu - Hauswaldu.

„...Hluboké, slavnostní, skoro skličující ticho panuje v pralese. Jen zřídka ozve se hlas ptáka, pípání zde nikdy nescházejícího zlatohlávka, nikoliv melancholický zpěv v zimě se líhnoucí křivoňosky, které nemůže uškodit ani zima ani vichřice. Chvilkami zazní ohybné zakrákání krkavce anebo vysoko ve vzduchu pronikavý skřek jestřába. Jinak je ticho.“

S pralesem se na naší cestě nepotkáme, ten z člověkem přetvořené středoevropské krajiny téměř vymizel. Je to škoda. Potřebujeme jej k životu stejně jako čistý vzduch a průzračnou vodu. Jenom si to nějak méně uvědomujeme.

Na naší pouti se několikrát dotkneme hranice první zóny. Zde, chráněn statutem nejcennější zóny národního parku, se vyvíjí les, jenž snad za čas bude bližší dávnému pralesu než dnešní nestabilní druhově chudé lesy s přílišnou převahou smrku.

Vnímavý poutník může spatřit i jiný les. Les, v němž ruka hospodáře citlivě následovala přírodu, zásahy spíše šetříc. Možná, že duše starých Keltů přebývajících v Hauswaldu, vedly mysl i ruku lesníka při péči o les. Smíšený, namnoze přírodě blízký les na odvrácené straně Kostelního vrchu, je toho důkazem.

Průvodcem na naší společné pouti bude člověk z nejpovolanějších - spisovatel Šumavy Karel Klostermann. Aktuálnosti popisu přírodních zákonitostí z jeho pera nikterak neubrala doba více než sta let od jeho napsání. Krása slova je samozřejmostí.

„...Starý strom potřebuje vzduchu a světla pro sebe a nedá ve svém nejbližším okolí žádnému soku vzrůst; až když jednou klesne silou vichřice, když už jeho kořeny jsou setlelé a unést ho nemohou, tu povznesse se jeden z mladíků, kteří z jeho semene vzešli, po tuhém boji o bytí a zatlačí bezohledně vzpínající se, méně přízní obdařené druhy. Příroda žádá boj, bezohledný zápas.“

Ote-tol, que je m'y mettel! (Hni se, abych se tam usadil).“

